

Δημήτρης Κονιδάρης

Ο ΟΜΙΛΗΤΗΣ

Αλλωστε σταν ο ομιλήτης μπηκε σε
προεκτασεις
και τους εφερε στο θαμπος του λογου
(σ ενα δασος αγνωστου φορτιου)
του φωναξαν
να σταματησει αυτο το φειμμα.

Προκειμενου λοιπον να κακοποιηθει το
θαμπος
τους εφερε παλι
προσεκτικα
στον ασφαλη χωματοδρομιο
με τ αυτοκινητα
και τους ποδηλατες.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Το δωματιο εχει γινει κονιστρα
εριδων
στα λιγα τετραγωνικα του
χωρουν
ολα τα παθη της γης.
Την επιεικεια της παρουσιας
την ξερουν μονο τα πουλια
που πανε κι ερχονται στα δεντρα.
Ανθρωποι με την ασφυξια στις σχε-
σεις τους προικα
αντλουν τον αερα του διπλανου.

ΟΙ ΣΥΖΗΤΗΤΕΣ Γ'

Τον θερμαινουν
ενα πληθος
εξ ορισμου θεδαιοτητες.
Εχει θεδαιοτητες συνεχως.
Δε στερειται
οπως στερουνται λογου χαριν οι
συζητητες
που εχουν τη μονομανια να εκθετουν
το υπογαστριο της φωνης τους
η τυφλη δυναμη του κατηγορηματικου
κι εκει τους χτυπα

για να υπαρχει αυτος ο διαλογος.

ΤΑ ΣΟΥΡΑΥΛΙΑ

Τα ματια μου γυριζουνε σιγα - σιγα

στο πλαϊ
και βλεπουνε τα ποδια σου
τυλιγμενα με λασπη κι ανθη του α-
γρου.
Ποδια χωρις υπεροχη, σαν δυο
καλοχητα σουραυλια
που οι ατελεις σωληνες τους χυνουν
βαλσαμο.

ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Καποτε ημουν ενας
εμπορος καλος.

Κι ειχα στα ματια μου
μια θλιψη
τυχοδιωκτικη.

Φανη Λαμπροπουλου

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Ειμαι γυμνη
οπως με γενησε η μανα μου
ανευ προπατορικου αιμαρτηματος
με διαπλατα ματια
θαυμαζουσα τη γυμνια μου.

2

Το βραδυ τελειωνει
η μαυρη σκια
αναδευεται
στα λευκα σεγτονια.

3

Ατελειωτη γραμμη
η γραμμη του κοσμου
και μεσα της ντυνομαι
πλατια χρωματα.

Μαρια Μανωλακου

ΣΙΩΠΗ

Εκεινος διαβαζει «Ομαδα»
Εκεινη την καταδικη της
Ωρα οκτω. Σιωπη!

Εκείνος ακουει ραδιοφωνο

Εκείνη κατι να ραγίζει.

Ωρα εννεα. Σιωπη!

Εκείνος καθαρίζει την πιττα του

Εκείνη την κουζίνα.

Ωρα δεκα. Σιωπη!

Εκείνος παει για τηλεοραση

Εκείνη για λιμπριουμ.

Ωρα εντεκα. Σιωπη!

Εκείνος κανει ερωτα

Εκείνη το σταυρο της.

Ωρα δωδεκα. Σιωπη!

☆

Μετα τη δωδεκατη η σιωπη αιμα στα-
λαξε

καθως καποιος μιλησε γι αγαπη...

Πιτσα Μπουρνοζου

Και κεινο το παιδι που κλαιει μεσα
μου.

Γιατι δεν θελει να μεγαλωσει να παει
λεει σχολειο.

Να γινει αξιωσεδατος πολιτης.

Θα το υποστηριξω.

Δεν θ αφησω να πεθανει κλαιγοντας
απο αιτια.

Σας αφηνω την ψευδαισθηση της ταυ-
τισης.

Της οργανωμενης μαστρωπειας το συ-
ναισθημα.

Κρατω το δρομο με τα κιτρινα φυλλα.

Ξερω πως τα καλωδια σας παραμο-
νεουν την ανασα μου.

Θ αναπνεω λοιπον πιο δυνατα.

Ξερω πως με γνωριζετε μα δεν ξε-
ρετε.

Πως σας γνωριζω και γω εξαισια.

Τα διχτυα σας απλωμενα ολογυρα,
παντου.

Τα ροκανιζω γλιστρωντας.

Σημερα εδω, αυριο αλλου.

Ποτέ π ουθενα, ποτέ στασημη.

Και κεινος ο θρεγμενος δραμος με τα
κιτρινα φυλλα.

Ειμαι εγω — σ ολες τις ωρες της η-
μερας.

Το τοπιο με τα φυλλα θα μενει.

Εσεις να φευγετε.

Μαρια Παναγοπουλου

ΓΙΟΥΝΙΣΕΞ

Κοριτσι, αγορι

των δεκαεφτα χρονων

τιποτα δεν ακουσατε για τους λεκεδες

κι ετσι λευκες — καταλευκες —

διαλεξατε τις φορεσιες σας;

ΠΡΟΠΟΣΗ

Για τους συνδαιτημονες μας

αμοτραπειζους

συνακολουθους

ανελλιπως και πανταχου παροντες

τον Χριστο

τη μητερα του

τους Ιωαννη, Πετρο, Ιουδα,

Θωμα, Μαγδαληνη, Μαρια, Μαρθα,

λοιπους μαθητες του κι ακολουθους,

για τους

Ποντιο Πιλατο,

Καϊαφα, Αννα,

Φαρισαιους και γραμματεις

τον Βαραββα,

τους ληστες,

την των φραυρων κουστωδια,

τους σταυρωτες,

τον οχλο,

Κυρηναιο τον Σιμωνα,

τους κατασκευαστες - επιπλεον - σταυ-
ρων,

καρφιων,

και καθε μεσου

για της ποινης την εκτελεση,

υψωνω φιλοι το ποτηρι μου

με των περιστερων το αιμα

αψυ απ του ηλιου τα φιλια

και πινω

στην υγεια ολων μας ανεξαιρετως.